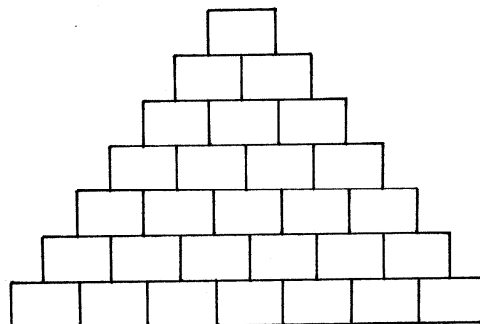

Stránka pro rodinu

Pyramida:

Následující řádky vzniknou připojením dalších písmen bez ohledu na jejich uspořádání.
(Např. e, es, sen, seno, atd.)

předložka
značka chemického prvku
nemoc
věčné město
vůně
ženské jméno
město v Austrálii

Hádanka pro malé i velké:

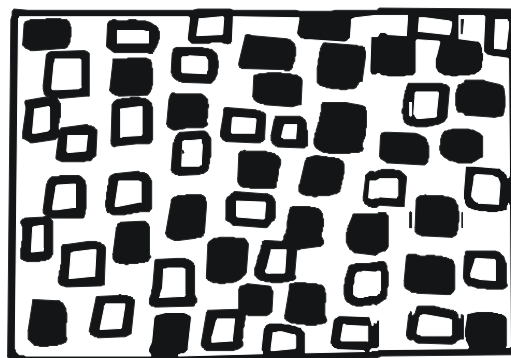
Tenoučkový jako píšťalka
nad kašnou tančí na špičkách,
stoupá a šplhá k nebi vzhůru,
z korálků si navléká šňůru

a pak ty perly stříbrné hází
do vody jiskrné. Co je to?

Korunu na hlavě, andělský šat,
zlodějský krok, ďábelský křik. Co je to?

Odhadněte bez počítání:

Je tu víc bílých nebo víc černých políček?

Něco pro zasmání:

„Taky jsi přišel na farní fotbal?“

SVINOVNÍČEK

Číslo 4/04

12.9. 2004

Farní
časopis

Milí farníci, farnice a farničátka,

taky se cítíte po prázdninách tak krásně odpočatí? Nevím, jak vy, ale já jsem celé prázdniny cestoval a pochodoval, až jsem málem roztrhal své skřítkovské botičky! Zažil jsem mnoho dobrodružství a poznal tolik milých lidí a farničků z různých farností, že jsem si řekl: „A teď alou do Svinova a rychle všechno vyprávět mým kamarádům z farnosti.“

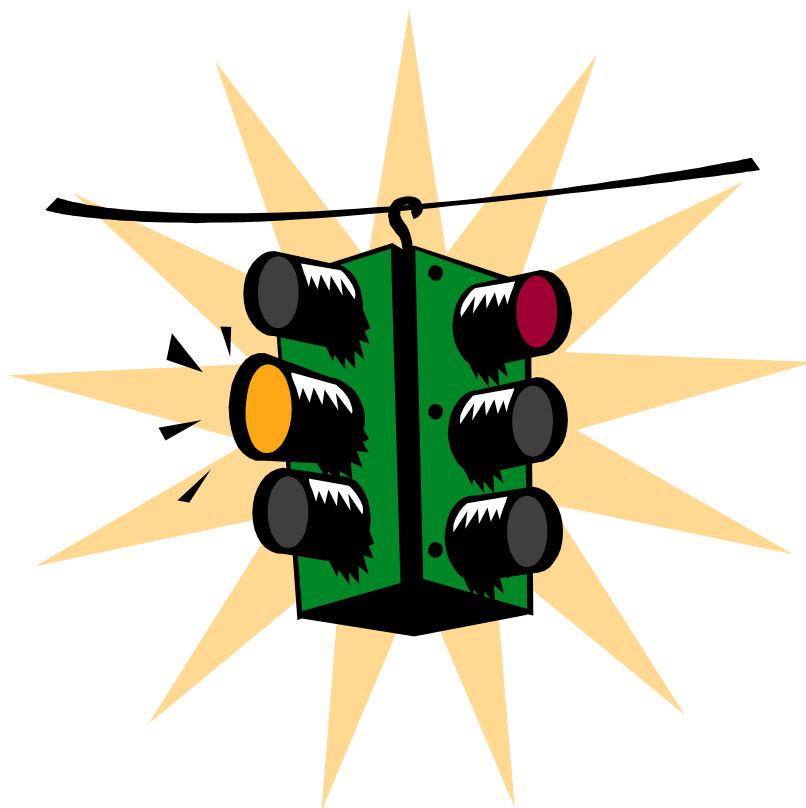
A nebyl jsem sám, kdo měl rozhodně o čem psát. Poslední dobou se na faře často ozýval zvonek a mnozí z vás přinášeli své příspěvky a postřehy z prázdnin. Někteří dokonce ještě vzpomínali na červen a vraceli se například k oslavám výročí posvěcení našeho kostela, protože to byl pro nás pro všechny moc hezký zážitek.

Nový školní rok je tady a s ním spousta povinností, starostí, ale také nabývání nových zkušeností a poznávání neznámých lidí a věcí. Některá farničátka šla letos poprvé do školy a jelikož nám maminka takového farničátka napsala, jak vypadal první školní den ve svinovské škole, můžeme sami zavzpomínat na náš první školní den a posoudit, jak se lišil od dnešní doby. Pro mnohé farníky bude jistě tento rok důležitým mezníkem v jejich křesťanském životě, neboť na tento školní rok je naplánovaná příprava k přijetí svátosti biřmování. Tato šance bývá ve farnosti vždy jen jednou za čtyři roky, proto nezapomeňte této příležitosti využít, pokud jste dosud biřmování nebyli.

Protože jsme ukončili stránku věnovanou historii naší farnosti a dostali se až do současnosti, budeme dále pokračovat jiným tématem. Napadlo mě, že by možná mnozí z vás přivítali, kdyby měli doma po ruce životopisy světců naší diecéze, takže v následujících číslech se můžete seznámit se životem některých známých světců, dnes jsem pro vás vybral sv. Jana Sarkandra.

Přeji vám všem, abyste si tento nový školní rok hezky užili, nezapomněli v něm taky odpočívat a hlavně - nezapomínali na kamaráda Svinovníčka, který se těší na vaše příspěvky.

Váš Svinovníček

Semafor

Josef Veselý

Trojím okem
bez ustání
varuji
radím přikazuji

Lidé se dívají
i nedívají
Chvilé zastavení
je pro ně věčností

Touží mít zelenou
k životu
k potěšení
i ke smrti

Rok se svatými

V této nové rubrice se můžete seznámit vždy s jedním novým světce, který nám může být vzorem a také přímluvcem. Začneme představovat nejdříve světce naší diecéze, protože právě ti, kteří žili ve stejném prostředí jako my, nás mohou v mnohém oslovit.

Sv. Jan SARKANDER, kněz, mučedník, patron zpovědního tajemství.

Narodil se 20. prosince 1576 ve Skočově na Těšínsku (Polsko) v katolické rodině. Později se přestěhoval s rodinou do Příbora, kde navštěvoval piaristické gymnázium. Studoval také v Olomouci, Praze a v Štýrském Hradci. Dochovala se manželská smlouva s Annou Plachetskou, není však jisté, zda došlo k uzavření manželství. Později se rozhodl pro duchovní stav. Roku 1609 přijal svátost kněžství. Po působení v Jaktaři u Opavy, v Charvátech, na hradě Broumově a ve Zdounkách se stal 15. května 1616 nástupcem vystěhovaného evangelického faráře v Holešově. Zároveň se stává také důvěrníkem a zpovědníkem holešovského pána Lobkovic. V roce 1619 vypuklo povstání proti císaři Ferdinandu II., které zachvátilo nejen Čechy, ale i Moravu. V této nebezpečné době zůstal Jan Sarkander věrný svému úřadu a neopustil svěcené farníky, i když mnozí ze strachu přebíhali k vítězům (evangelíkům), aby si zachránili statky a postavení. Povstalci si zvolili za krále kalvínského kurfiřta Friedricha Falckého, který dal vyplnit svatovítskou katedrálu a udělal z ní kalvínskou modlitebnu. Mezitím vtrhla na Moravu z Polska kozácká jízda, jejíž cílem bylo zakročit proti evangelické vojenské moci. Když se však přiblížila k Holešovu, vyšel jim vstříc průvod zpívající *Salve Regina*, vedený Janem Sarkanderem, který nesl monstranci. Kozáci se ke zpěvu posléze přidali a město ušetřili. Tato zpráva se brzy roznesla a Jan Sarkander se ocitl v podezření, že buď on nebo jeho pán, jehož byl důvěrníkem, měli podíl na pozvání kozáků. Na základě tohoto podezření byl zatčen a čtyřikrát vyslýchán útrpným právem. Bylo od něj požadováno vyjádření zpovědního tajemství, to však přes kruté mučení neprozradil. Ještě celý měsíc umíral ve vězeňské cele. I v utrpení a nevýslovných bolestech se modlil breviář. Když už nebyl schopen obracet listy, otáčel je jazykem a podle svědectví přátel si zachoval vnitřní radost a pokoj. Zemřel před půlnocí dne 17. března 1620. Jeho tělo zahalené do červené látky na znamení mučednictví bylo uloženo v mariánském kostele v Předhradí do kaple sv. Vavřince a odtud je roku 1860 přenesli do katedrály sv. Václava v Olomouci.

Úcta a tradice: byl ctěn již záhy po své smrti pro svou věrnost víře, a to nejen u nás, ale i v Polsku a dokonce i ve Francii. 15. září 1859 byl blahořečen papežem Piem IX., svatořečen byl 21. května 1995 v Olomouci papežem Janem Pavlem II.

Znázorňování: už od 17. století je znázorňován v klerice s biretem v ruce. Jeho kolárek ovíví světlá stužka užívaná v olomoucké diecézi. Kromě knihy a kříže mívá v ruce ještě klíče, které jsou znamením uzamčení zpovědního tajemství. Bývá také znázorňován s koulí na noze, případně s nástroji mučení.

V liturgickém kalendáři 6. května.

(Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, 1994)

Jak prožíval dovolenou náš otec Jan?

Když tedy nepočítám jako klasickou dovolenou to, že po ukončení školního roku bylo možno v klidu několik dní či týdnů bez velkých starostí strávit na faře, pak jsem svou dovolenou prožíval ve třech etapách:

- nejprve jsem podnikl 10-ti denní studijní cestu po Německu, jejímž vrcholem bylo setkání kněží v Schönstattu.
- druhá část dovolené byla strávena na cyklistickém sedadle s 600 km v nohách. Se studenty Biskupského gymnázia jsem projel po cyklistických cestách horní tok Duna-je, tedy trasu Plzeň – Domažlice – Regensburg – Pasov – Linec.
- poslední část dovolené se již zase odbývala doma s našimi dětmi na farním táboře v Hradci nad Moravicí.

Z každé části dovolené si cosi pěkného odnáším:

- ze studijní cesty mnohá nová poučení a informace,
- z cyklistického putování utužení fyzické kondice,
- z farním táboře nádherný pocit „farní rodiny“.

Děkuji tímto také všem, kteří v době mé nepřítomnosti napomohli tomu, aby běžný provoz v naší farnosti dále fungoval - zvláště o. Antonínovi a také naší farní civilní službě.

(o. Jan)

Třikrát AVE – Kroměříž - Svinov - Velehrad

Při letošním televizním sledování slavné mše svaté z Velehradu, která se každoročně koná při příležitosti oslav příchodu našich věrozvěstů jsem měla možnost opět prožít silný duchovní zážitek i díky zpěvu smíšeného pěveckého sboru AVE z arcibiskupského gymnázia v Kroměříži.

V myšlenkách jsem se vrátila do našeho kostela do dne 23. června tohoto roku. Mohla jsem i s dalšími příznivci duchovní hudby v podvečer tento sbor slyšet a vidět a na závěr koncertu si se zpěváky sboru zanotovat fatimské AVE.

Přestože je tato vzpomínka staršího data a váže se k závěru oslav posvěcení našeho kostela a k otevření a posvěcení nové části hřbitova, věřím, že i některým z vás – zúčastněných, se při čtení těchto řádků vybaví příjemný zážitek a hudba smíšeného pěveckého sboru AVE Kroměříž.

(S.P.)

Dnes si povídáme.... s Petrem Kořistkou

Petře, právě jsi skončil civilní službu na faře, ale do naší farnosti patříš celý svůj život. Vzpomínáš si na začátky svého působení tady?

Od malička chodím do svinovského kostela. Jednou po mši, bylo mi asi 7 let, za mnou přišel otec Straka a řekl rodičům: „Vy máte takové šikovné kluky, nechtěli by ministrovat?“

„Jenom jeden, otče, ten druhý kluk je Jana,“ zasmála se mamka.

Asi týden jsem přemýšlel a pak jsem se rozhodl, že to zkusím. V neděli jsem přišel do sakristie, hned se mě ujal Petr Macháč a pan kostelník Žolnerčík. Vzpomínám si na ministrantské schůzky, kam jsme chodili společně s Mojmírem, Petrem, Hrazděrovými kluky... Teď už ministruji 14 let, za tu dobu se tam hodně ministrantů vystříдалo, ale pořád je to hezká služba, kterou dělám rád.

Našel jsi mezi mládeží naší farnosti opravdové přátele?

S místní mládeží jsme vlastně vyrůstali ve farnosti od dětství, ale pořádně jsme se poznali až v posledních několika letech. Vytvořili jsme dobrou partu. Začali jsme jezdit na různé výlety, nejdříve s Lukášem, pak s o. Přemkem a nakonec i s o. Pavlem. Pořád se scházíme, jsme nejlepší kamarádi a trávíme spolu volné chvíle. Je nás asi 7 – takové zdravé jádro + nějací ti občasníci, kteří se přidají na nějakou tu akci.

Co tě zajímá? Čemu se věnuješ ve svém volném čase?

Mám rád téměř všechnu hudbu, ale hlavně se zajímám o sport, přivítal jsem pravidelné pondělní fotbalové zápasy na farním hřišti.

Pracoval jsi ve farnosti jako civilní služba. Jak tě napadla tato možnost?

Ještě před maturitou mi otec Jan řekl, jestli bych tu nechtěl jít na civilku. Nad žádnou jinou možností jsem ani nepřemýšlel, v březnu 2003 jsem nastoupil.

Co všechno obnáší „civilka“ na faře?

Jednou z hlavních náplní mé civilky bylo dělat práci kostelníka, staral jsem se o farní zahradu a faru, dělal jsem všechno od kancelářské práce až po lopatu a krumpáč. Svou civilku jsem zakončil i pastorační prací – jel jsem jako vedoucí na farní tábor. V létě loňského roku se ke mně přidal ještě Pavel Macháč, tak jsme pak všechno dělali spolu.

Co ti tato služba dala do života? Jsi rád, že jsi ten rok a půl ve farnosti tímto způsobem prožil?

Lépe jsem poznal farnost, jak to tu chodí, znám teď lépe lidi z farnosti. Veškeré plánované akce jsem věděl mezi prvními, díky táboru jsem poznal nejmladší generaci farnosti, což byla pro mě dobrá zkušenost a pěkný zážitek. Bavila mě práce v kostele, ta práce kostelníka se mi líbila.

Co máš v plánu nyní?

Minulý čtvrtek jsem skončil, pokud vše dobře dopadne, měl bych 1.10. nastoupit do práce ke stavební firmě. Měl bych jít pracovat na stavbu do Bohumína, takže už nebude tolik času pro farnost. Přesto bych tady rád dále pracoval, chtěl mimo jiné pomoci Vládovi s výchovou a vedením malých ministrantů.

Kdybys chytil zlatou rybku a mohl si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. Aby se tu uchytila dobrá parta mladých ministrantů.
2. Aby tady byli lidi ochotní pracovat pro farnost.
3. Aby se ve farnosti pořádalo hodně akcí pro všechny generace.

(Lukáš a Petra)

Svátost biřmování

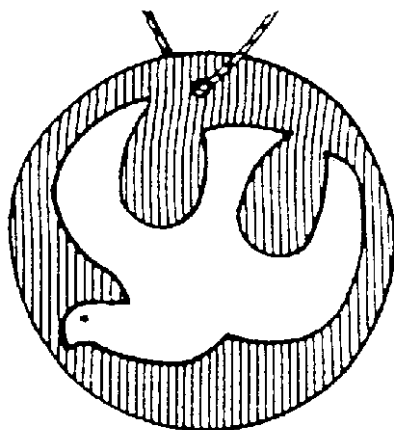
V tomto školním roce zahájíme v naší farnosti přípravu k přijetí svátosti biřmování. Pro krátké a výstižné vysvětlení, co je vlastně svátost biřmování, použijme známou skoro frázi: „Je to svátost křesťanské dospělosti.“

Pro lepší pochopení výše uvedené formulace si každý odpovězme na následující otázky:

Co znamená být dospělým?

Co znamená být křesťanem?

(Odpovědi rádi zveřejníme v našem farním časopise.)

Obecně je svátost biřmování svátostí, která završuje základní náboženskou formaci věřícího křesťana. V běžné praxi jsme většinou byli všichni pokřtěni několik dnů či týdnů po narození, ve 2. nebo ve 3. třídě jsme poprvé prožili svátost smíření (zpověď) a 1. svaté přijímání. Tyto svátosti - jejich přijímání a praktické prožívání nás pak více či méně provázely v našem dozrávání až k dospělosti (a dá Pán Bůh dále životem provázet). Posledním – završujícím okamžikem naší křesťanské formace je přijetí svátost biřmování.

Může se ale stát, že někdo z různých důvodů svátost biřmování nepřijal ve věku dospívání, pak může – a doporučuje se to - tuto svátost přijmout kdykoliv později a chápat její přijetí jako impuls pro základní uvedení ke křesťanské víře.

V obojím případě vždy předchází přijetí této svátosti příprava. Formy této přípravy jsou mnohé a různé. Vždy je ale důležité, aby si biřmovanec během přípravy základní pravdy křesťanské víry jak rozumem znovu uvědomil, tak i srdcem se rozhodl je ve svém životě uskutečňovat.

Proto tímto vybízím všechny z řad mládeže i dospělých, kteří doposud svátost biřmování nepřijali, aby do 30. září odevzdali vlastní rukou vytvořenou přihlášku (s uvedením jména, příjmení, bydliště, povolání, předmětu přihlášky a podpisem) osobně o. Janovi.

V pátek 1. října v 18.30 hod. proběhne úvodní setkání s biřmovanci a seznámení se základní vizí celé přípravy.

(o. Jan)

Jiná doba

Dne 1. 9. jsme vedli našeho prvňáčka poprvé do školy ve Svinově. Slavnostně je přivítala paní učitelka třídní, paní zástupkyně, paní starostka, paní ředitelka ZUŠ a k mému velkému překvapení děti přišel uvítat i náš pan farář – otec Jan spolu s panem farářem církve husitské. Nabídli dětem možnost výuky náboženství a předali přihlášky.

Vzpomněla jsem si na svá školní léta, kdy bylo tak těžké říct, že jsem věřící a že chodím do kostela. Náboženství se vyučovalo tajně po bytech a třeba schola bylo pro mé kamarády neznámé a směšné slovo.

Velice si vážím dnešní doby a vůbec situace ve Svinově, kdy víra je úplně normální věc. Vzít si přihlášku do náboženství není žádná ostuda a nevěřící učitelé a spolužáci tyto záležitosti vnímají jako běžné věci, možná i jako dobré věci v dnešním světě.

Děkuji otci Janovi a panu řediteli za jeho vstřícnost a diplomacii, díky níž toto všechno v naší obci a škole funguje.

(D.Š.)

Prázdninová pozdravení od „našich svinovských novokněží“.

- Rád bych všem farníků vyřídil srdečné pozdravy od P. Adama Maška. V neděli 4. července na svátek sv. Prokopa jsem byl o. Adamem pozván do jeho farnosti Komárov u Opavy, kde v tento den slavili krmáš. Při této příležitosti jsme vzpomínali na „staré zlaté časy“ a všem farníků tímto od o. Adama vyřizují našim uším vždy mile znějící „milování moji.“
- Na Svinov vzpomíná i své pozdravení posílá i P. Přemyslav Traczyk. Do konce školního roku působil jako kaplan v Novém Jičíně a v blízkém okolí. Na začátku prázdnin byl jmenován farářem v Bolaticích, kde také nastoupil. Je to jeho první samostatné místo a změna z kaplana na faráře není vůbec jednoduchá. Přejeme mu na novém místě, které mnozí svinovští farníci z dřívějších návštěv znají, Boží pomoc a požehnání.
- Pro doplnění a pro informaci uvádím, že náš třetí svinovský novokněž o. Pavel Moravec působí v sousední farnosti v Ostravě-Porubě. Věříme, že i přes množství práce na Svinov nezapomíná. Určitě je také možné, když ne přímo ve Svinově, tak jistě v některém z porubských kostelů ho potkat a pozdravit.

(o. Jan)

Země EU - co nepíší brožury

V souvislosti s přípravami na vstup do EU jsem se hodně zajímala o evropské země. Přečetla jsem hodně brožurek a sesbírala množství informací o kultuře, zábavě a životní úrovni zemí EU. Jaké bylo ale mé překvapení, když jsem některé z těchto zemí navštívila a zjistila jsem, že opravdu jak se říká „papír snese všechno“ a ne vše, co jsem vyčetla, byla opravdu pravda.

Můj údiv začal už ve Finsku. Nevím jak vy, ale já jsem vždycky věřila, že severské státy patří k nejvyspělejší zemím Evropy. Po třech týdnech ve Finsku jsem ale měla pocit, že se tam vývoj zastavil v roce 1960. Domy, auta, jízdní kola, nábytek a zařízení bytů... téměř vše připomínalo Českou republiku za totality. V instrukcích bylo napsáno: „Vezměte si cyklistickou přilbu, do práce budeme jezdit na kole.“ Kdo myslíte, že si vzal helmu? Já a učitelka z Ameriky. Všichni ostatní pochopili, že to byl vtip. Myslela jsem si, že třeba ve Finsku platí přísné dopravní předpisy a bez helmy vás na silnici nepustí. Ovšem to, co mohlo jezdit po finských ulicích, byla dost síla. Kola bez přehazovaček, blatníků, světel, blikaček, dokonce se špatnými brzdami... I když léto ve Finsku patří k nejkrásnějším zážitkům mého života, představovala jsem si Finsko úplně jinak.

Dalším překvapením pro mě byla Itálie. Ve Finsku jsem se seznámila s třemi Italy, kteří mě pozvali na návštěvu. Bydlela jsem u nich v rodině, jedla s nimi, spala v jejich domě, mluvila s nimi, jezdila na výlety, takže jsem měla možnost poznat ji jinak než běžní turisté.

Itálie je nádherná exotická země obklopená mořem, plážemi, je to místo, kde se zrodila pizza, špagety a myslím, že i zmrzlina, protože mají nejlepší zmrzlinu na světě. Domy jsou vzdušné, prostorné, hezké.

„Krásná země,“ pochválila jsem Italům.

„To je zdání,“ odpovídali mi nejistě všichni mladí lidé, s nimiž jsem se setkala. „Itálie je momentálně ve velké krizi,“ tvrdili.

Jednou mě vzali na nějaký rockový festival. Když jsem tam přišla, nemohla jsem uvěřit svým očím. Vedle vlajky EU visel srp a kladivo, portréty kubánského komunisty a levicové vlajky a nadpisy.

„Vy jste komunisté?“ ptala jsem se vyděšeně.

Někteří byli, jiní tvrdili, že nejsou, ale komunismus je jim blízký a sympatický. Vysvětlovala jsem jim zděšeně, jak vypadal náš stát za totality a že se bojím takovéto diktatury.

„My se nebojíme komunistů, komunismus jsme nikdy nezažili,“ odpovídali mi klidně.

„Bojíme se našeho prezidenta, to je diktatura. Itálie je momentálně v krizi: na severu jsou fašisti a rasisti. I v dnešní Itálii se najdou lidé, kteří věří, že jediná chyb Mussoliniho byla, že se spojil s Hitlerem. Ve středu Itálie se lidé kloní k levici a na jihu je mafie.“

Samozřejmě tohle nebyl názor většiny, byl to pohled několika nevěřících mladých Italů. Ale velmi mě překvapil.

Tyto prázdniny jsem se setkala se spoustou lidí z celého světa a musím říct, že to byla krásná zkušenost. Uvědomila jsem si, že někdy je jednodušší vyjít s lidmi z Afriky než se svým sousedem či kolegou z práce. Ať už naše země vypadají jakkoliv a jsou různě vyspělé, v každé kultuře a v každém národě žijí moudří krásní lidé usilující o mír.

Řešení pyramidy:

Řešení: (o, mo, mor, Roma, aroma, Romana, Dromana)

Řešení hádanek:

(vodotrysk, páv)

Řešení políček: (29 bílých a 27 černých)

Můj první workcamp aneb jak jsem organizovala antirasistický festival ve Finsku

Jako téměř všichni mladí lidé toužila jsem i já dostat se na prázdniny do zahraničí, poznat život a kulturu jiných národů a procvičit si angličtinu. Loni jsem napsala neúspěšně asi 60 žádostí o krátkodobou brigádu v Irsku a Anglii. Poučena tímto nezdarem jsem to letos zkusila přes www.duha.cz. Na těchto stránkách vychází vždy v dubnu nabídka dobrovolných prací po celém světě. Vy si zaplatíte cestu a zdravotní pojištění a organizace, pro kterou pracujete, vám zajistí zdarma ubytování a stravu. Nabídka prací je různá – od vedení dětských táborů, péči o postižené, renovace hradů, práce v uprchlických táborech, péče o bezdomovce, až po kácení dřeva či renovaci klášterů. Nabídka není omezená věkem. Vybrala jsem si organizování antirasistického festivalu ve Finsku, poslala písemnou žádost s veškerýmiými údaji – věk, zaměstnání, úroveň angličtiny, (většina projektů probíhá v angličtině, ale najdete i ve francouzštině, italštině nebo španělštině). Byla jsem vybrána, a tak jsem v létě strávila nejkrásnější tři týdny mého života ve Finsku.

Samotný festival trval 3 dny, ale příprava a bourání festivalu zabraly další dva týdny. Letos proběhl už osmý ročník tohoto festivalu. Původní myšlenkou bylo ukázat, že Finsko je multikulturní země, kde mohou vedle sebe žít různé etnické menšiny a skupiny v míru. Se silícím rasismem a terorismem se myšlenka rozšířila na celý svět - Finsko pozvalo dobrovolníky, umělce a zájemce o festival z celého světa k sobě, abychom společně udělali aspoň malý krok lásky na cestě k celosvětovému míru. Stejný festival letos proběhl i v Kosovu a příští rok je plánován v Iráku, pokud to situace dovolí.

Sjelo se nás 18 dobrovolníků z Itálie, Španělska, Dánska, Švédska, Belgie, Francie, Turecka, Anglie, Ruska a dokonce i z USA. Z České republiky jsem přijela jen já. Festivalu se zúčastnilo kolem 7 500 lidí, přijeli i umělci z Jižní Afriky, ze Senegalu, z Jižní Ameriky, potkala jsem i holčičku z Číny... Program byl především hudební (spousta černošských i bílých kapel a skupin), taneční, ale také výtvarný. Celá akce nebyla až tak o poznávání Finska, jako o poznávání všech kultur.

A jak vypadal náš den? Ráno v 9 jsme obvykle nastupovali do práce a rozdělili se na pracovní skupinky, každá měla na starosti něco jiného (natírání, sekání trávy, hrabání, výzdoba, stavění plotů a stanů... Během festivalu jsme ubytovávali umělce, registrovali je nebo dávali instrukce...). Pracovní doba trvala do 17 hodin, od 12 do 13 jsme měli přestávku na oběd a od 15 do 15. 45 přestávku na kafe. Večer pro nás Finové obvykle připravili nějakou party, často jsme chodili do sauny, kterou mají téměř všichni Finové doma, grilovali jsme klobásy, zpívali a tančili, plavali v jezerech, hráli hry. Jednou jsme byli na celodenním výletě u moře, 2 dny jsme měli volno.

Vytvořili jsme jedinečnou skupinu a dnes mám kamarády všude po světě. Není možné vylíčit všechny zážitky na několika řádcích, pro zájemce budu mít krátkou přednášku v pátek 17. září po mši svatě v 18.15 hodin, kam přinesu i fotografie.

(pokračování na další stránce)

Jeden zážitek bych ale ráda sdělila všem.

Můj nejlepší kamarád byl černý jak „but“, přijel ze Senegalu, kde maluje obrazy v hlavním městě Dakaru, je muslim. Jmenuje se Lat Sené Diakhaté. Hned první den jsme se skamarádili. Chodila jsem k němu do pokoje dívat se, jak maluje a dlouho jsme vždycky povídali o tom, jak se žije v Senegalu a jak v České republice. Bylo zábavné zjišťovat, jak strašně stejně uvažují, cítí, milují, smějí se i pláčící lidé z různých konců světa a jak se naopak liší naše uvažování v různých kulturních zvláštnotech. Celou jednu noc jsme rozebírali mnohoženství a zda je morální, aby měl jeden muž 4 manželky. Až jednou přišla řeč na víru. Věděla jsem, že je muslim a on věděl, že jsme křesťan. Přesto mě požádal, abych mu řekla, v co věřím. Začala jsem vysvětlovat některé pravdy víry a mezi řečí jsem použila formulaci: „Můj Bůh...“

„Neříkej můj Bůh,“ přerušil mě okamžitě. „Bůh je jen jeden. Všichni máme stejného Boha.“

Zaradovala jsem se, protože jsem to taky tak cítila. Myslím, že kdyby to všichni muslimové a křesťané cítili tak, jako Lat a já, asi by byl svět ušetřen mnoha mrzutostí.

Tohle bylo moje první osobní setkání s islámem. Tak jiné od toho, co vidáme v poslední době často v televizi...

(P.N.)

Vzpomínka na farní tábor

Dne 14. 8. začal 4. dětský tábor v Hradci nad Moravicí, kterého se zúčastnilo 21 dětí. Byli jsme ubytováni v bývalé církevní škole neda-leko od zámku. Pod zámkem byly lesy a turistické cestičky, po kterých jsme chodili. Na táboře bylo zahájeno pátrání po zmizelém obrazu Panny Marie z poutního místa. Hned druhý den jsme se šli podívat na místo činu, jestli tam nenajdeme stopy nebo něco. Šli jsme dál a hráli jsme nálet (hra podobná schovávané).

Petra vykřikla: „Nálet,“ tak jsme se schovávali a kd-zž hra skončila, Tomáš a Eliška našli rám a všichni mysleli, že je to rám z toho obrazu. Pak vedoucí volali policii a opravdu to byl ten rám. Za odměnu jsme dostali trička s nápisem DETEKTIVNÍ PÁTRÁNÍ.

Celý tábor jsme hráli skvělé hry, například „Jak dědeček měnil až vyměnil“. Začali jsme hřebíkem a vyměnili jsme za něj spoustu věcí. Anebo sumo - váhou těla jsme se přetlačovali. Nebo hledání pokladu. Ale přece byl nejlepší poslední den, kdy byla večer stezka odvahy, a to tam nikdo nechtěl jít, ale to rozhodně nechápu proč. Vždyť je to nejlepší na celém táboře.

Kdo nejel, rozhodně o hodně přišel. Moc se nám tam líbilo a už se těšíme na příští rok.

(Karolínka Brumovská)

Vzpomínka na nedávnou minulost.

Naše obec Krásné Pole patřila pod farnost Velká Polom s kostelem sv. Václava až do roku 1998, pak byla převedena pod farní správu do Ostravy - Poruby s farním kostelem sv. Mikuláše.

Do kostela ve Velké Polomi i do sousední Plesné s kostelem sv. Jakuba chodívali věřící z naší obce celé dlouhé roky pěšky polními cestami, později někteří autobusem z Opavské cesty. Ještě za hluboké totality, (ale jen krátce), jezdil z Krásného Pole do Velké Polomi autobus, který byl objednávan na nedělní mše svaté pod různými záminkami. Tyto jízdy ale byly zanedlouho zakázány. V té době již byla zřízena pravidelná autobusová linka Krásné Pole - Polanka přes Svinov. To jsme ihned přivítali a začali jsme toto výhodné spojení využívat k návštěvám mší svatých v kostele ve Svinově. V té době působil ve svinovském kostele pan profesor Němec, který nás vítal s otevřenou náručí a přizpůsobil časově mše svaté tak, aby nám to vyhovovalo. Po jeho odchodu na věčnost jsme slavili mše svaté s P. Strakou a se svinovským kostelem jsme se rozloučili za působení P. Larische zhruba po více než 20 letech, kdy se nám splnil náš dlouhodobý sen o postavení kostela v Krásném Poli. Tento sen byl uskutečněn až po dlouhých 68 letech. Přestože máme svůj kostelíček, kterého si velice vážíme a moc nás to těší, že nám Pán Bůh požehnal naší dlouhodobou snahu a touhu, navštěvují někteří naši věřící nadále ve všední dny kostel ve Svinově, když u nás bohoslužby nejsou a také někdy o nedělích, když jim případně nevyhovuje doba konání mše svaté u nás.

Před vysvěcením našeho kostela sv. Hedviky v roce 2001 se asi 1,5 roku konaly bohoslužby v naší obřadní síni. Tyto bohoslužby celebroid většinou P. Adam Mašek, kterého jsme znali z jeho jáhenského působení ve Svinově. P. Adam Mašek u nás působil asi jeden rok. Měl velkou zásluhu na tom, že hodně věřících začalo navštěvovat mše svaté. Také povzbudil mladé občany ke vzniku kostelního sboru, který na požádání koncertuje i v okolních farnostech. Touto cestou chceme vyjádřit poděkování P. Larischovi i P. Strakovi a s vděčností vzpomínáme na ty hezky prožité mše svaté ve svinovském kostele.

Přejeme celé vaší farnosti hodně Božích milostí a Božího požehnání.

(Věřící z Krásného Pole)

Cyklus fotografií

Jistě si mnozí farníci už všimli a také zakoupili cyklus fotografií vydaných při příležitosti 75. výročí posvěcení našeho kostela. Cyklus se skládá z 8 fotografií interiéru kostela zpracovaných jako pohlednice a z vloženého textu se základními informacemi o kostele a jeho vybavení. Zájemci si jej mohou zakoupit v sakristii za 30 Kč.

Všem, kdo se na vzniku této publikace podíleli, patří upřímné Pán Bůh zaplat'.

(redakce Svinovníčku)

Poselství biskupů z Mariazell

Od setkání katolíků střední Evropy v Mariazell už uplynul nějaký čas, ale jistě si pamatujete, že právě na tomto setkání nám biskupové zúčastněných zemí předali poselství v podobě sedmi proseb. Jsou to prosby, které se týkají budoucnosti nás - evropských křesťanů a naší budoucnosti. V tomto čísle Svinovničku si můžete přečíst a zamyslet se nad první polovinou tohoto listu biskupů.

...My, biskupové, proto prosíme všechny křesťany svěřené nám do pastýřské péče: Neskrývejte svou víru! Nezůstávejte stát na okraji cesty do společné budoucnosti! Kráčeje společně ve vzájemném dialogu, přemýšlení a spolupráci. Hledejme spojenectví se všemi lidmi dobré vůle! Každý z vás k tomu může něčím hodnotným přispět. Čemu se máme jako křesťané v Evropě dnes a zítra ve věrnosti Kristu a lidem, které nám svěřil, věnovat zvláště intenzivně? My, biskupové, jsme jako odpověď na tyto otázky zformulovali sedm proseb, které vám, milé sestry a bratři, dáváme s sebou na cestu do budoucnosti:

1. Ukázat lidem Krista

„Buďte mými svědky“, řekl Ježíš Kristus apoštolům. Říká to i nám. Mnoho lidí v Evropě zná Krista jen povrchně, nebo ho zatím vůbec neznají. Jsme povoláni k tomu, abychom jim Krista ukázali. Setkáváme se s ním, když se ponoříme do Písma svatého, do modlitby nebo slavení liturgie. K tomu potřebujeme důslednou přípravu. V posledních letech to bylo bohužel často zanedbáváno. Jestliže jsme Krista skutečně našli, bude nás to pobízet k tomu, abychom se o tuto radost podělili s co největším množstvím lidí. Staňte se misionáři.

2. Učit se modlit a vyučovat modlitbě

Evropa bude požehnána jen tehdy, když zde bude dostatek lidí, kteří se společně i jako jednotlivci budou modlit a tak dají Bohu oslavnou, děkovnou a prosebnou odpověď na slovo, kterým k nám stále znovu promlouvá skrze stvoření a spásu. Naše farnosti a společenství by se měly ještě více stát školami modlitby. Svatost a krása jako projevy naší spoluúčasti na slávě Boží musí znovu prostoupit ducha liturgie.

3. Rozvíjet a prohlubovat znalosti týkající se víry

„Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje“, čteme v 1. listu svatého apoštola Petra. To jsou slova, která platí i dnes. Uprostřed společnosti založené na vzdělání je třeba, aby křesťané dobře znali velkolepý celek křesťanské víry, aby mohli být bráni vážně a obstáli v setkávání se s jinými náboženstvími a životními styly. Katechismus katolické církve je důležitou pomůckou k získávání hlubších znalostí o víře.

4. Vydávat svědectví

Lidé v našich zemích se každý den setkávají se záplavou slov a obrazů. Jen málo z toho je přivádí k Bohu a církvi. Jako křesťané se však proti tomu můžeme obrátit pozitivními znameními víry, tím, že nebudeme skrývat kříž v bytě a na pracovišti, že nebudeme skrývat modlitbu u stolu nebo rozhovory o náboženských tématech. Znamení kříže a jiné křesťanské symboly a obřady mají své místo jak v soukromém, tak veřejném životě. Jako křesťané velmi přispíváme k blahu naší občanské společnosti. Křesťanství jako celek je velmocí světového milosrdenství a zasluhuje si proto respekt a také vděčnost občanské společnosti.

(pokračování v dalším čísle)

Plán pastorační akcí

- pátek 10. 9. mše sv. 17.30 zahájení školního roku
- čtvrtek 16. 9. v 18.30 se koná setkání pastorační rady
- neděle 19. 9. proběhne poutní zájezd k Panně Marii na Uhlířský vrch u Bruntálu
- neděle 10. 10. mši sv. v 10.00 bude doprovázet rocková skupina PRO-LOK
- pondělí 1. 11. slavnost Všech svatých - mše sv. v 17.30 hod.
- úterý 2. 11. památka věrných zesnulých - mše sv. v 17.30 hod.
- neděle 7.11. v 15.00 dušičková pobožnost za zemřelé na hřbitově
- neděle 21.11. slavnost Krista Krále – patrocinium kostela
slavnostní bohoslužby v 8.00 a 10.00 hod.
mše sv. za všechny zemřelé farníky v úterý 23.11. v 17.30
- neděle 28.11. + 5.12. +12.12.+ 19.12 - neděle adventní (advent)
- sobota 25. 12. slavnost Narození Páně
- neděle 26. 12. svátek Svaté rodiny – obnova manželských slibů

Vždy ve čtvrtek v 16.30 se koná mariánské večeradlo

Vždy na první pátek v měsíci (pokud není oznámeno jinak) je mimořádná příležitost ke svátosti smíření.

Změna času nedělních bohoslužeb pro zimní období:
od neděle 31. října (včetně) **8.00 hod.** a **10.00 hod.**

Sbírky:

Neděle 24.10 sbírka na světové misie

Neděle 14.11. sbírka na potřeby biskupství

Neděle 12.12. sbírka na adopci na dálku

Každou třetí neděli v měsíci se koná sbírka na opravy

Informace:

- Ministrantské schůzky budou probíhat každý pátek v 16.30 hodin.
- Scholička se schází také v pátek v 16. 15 hodin.
Ministranti i scholička rádi přijmou mezi sebe nové členy.
- Každý pátek v 17. 30 se koná mše svatá pro děti.
- V pátek 17. 9. po mši svaté v 18. 15 se pro zájemce uskuteční krátké povídání o zážitcích z organizování antirasistického festivalu.
- **Výuka náboženství:**
 - 1. a 2. třída** (děti, které ještě nebyly u prvního svatého přijímání)
čtvrtek 14.30 - 15. 15 hodin.
 - 3. a 4. třída** (děti, které přistoupily letos poprvé ke svatému přijímání)
čtvrtek 15. 30 - 16. 15 hodin.
 - 5. a 6. třída**
čtvrtek 16.30 - 17. 15 hodin.
- **Starší děti - 2. stupeň se domluví individuálně s otcem Janem.**
- Příprava k biřmování začíná 1. 10. V 18.30 hodin v kostele.
- Každé pondělí se budou konat na farním hřišti od 18. 00 hodin fotbalové zápasy pro všechny zájemce.